

Sångfestdikten

Det berättas om en blaserad resenär
som engång på sina färder
kom till det gamla järnbruket
och fann
att den allmänna vägen upphörde där.
Den blaserade hördes då yttra
något om nästsista anhalten,
vände om och reste omedelbart sin väg.
Kort därpå kom en annan
som efter en flyktig kringblick
fällde den syrliga kommentaren:
inte ens järnväg och järnvägsstation.
Då ställer en man från orten
lugnt och försynt en fråga:
Vad söker du, världens mittpunkt?
Vägarna upphör inte.
Havet har färdvägar vida,
vägar till folk och nationer —
vad söker du?
Världens centrum finns överallt
där människan
lever sitt liv på jorden.

Gästande vän och främling,
jag ville så gärna bjuda
en vandring i tiden och rummet
— berätta om brukets historia,
dess människor och mänskliga öden,
om dem som byggde fabriken,
om all den enorma insats
av generationers möda
manifesterad idag i konkret verklighet:
smältugnar, valsverk och stålgljuteri.

Med maskinernas pulsslag inom oss
skall vi gå över skrovliga hällar
där vildrosen blommar
rotad i skrevornas blåmusslejord.
Sitta på Änkornas berg,
bländad av solen och havet
och lyss till de gamla husen
med de fjärran klingande namnen:
Ostindien, Yokohama, Sibirien . . .
medan humlorna surrar
i bergens klädnad av sedum och styvmorsviol.

Gästande vän och främling,
jag vill sjunga om det som skall växa
ur arbete, dröm och visioner . . .
Min sång skall få järnets styrka
och glöden från stålverkets tappning,
den skall fånga sin mjuka lätthet
från dimman kring masugnsträskan,
poesins nyans av kobolt och turkos
skall den hämta från slaggstenens värld
och melodin skall klinga — con amore —
som alfågelsången
en morgon på Falköfjärd.